

De mindent csak akkor tudunk majd meg, ha küzdő hőseink e váres harcok után hazajönnek. Talán igen soknak jobb volna a dicső hősi halál, mint a romlott asszony s az elfajult gyermekek családi köre.

Hol vagytok ti régi, tiszta, hófehérlelkű, angyali jószág magyar nők, szent, békés, szerető családi tűzhelyet megóvó magyar anyák?

Van, de ritka, mint a fehér holló!

Domonkos Margit.

HIREK

0000

A török Vörös Félhold képeslevelezőlapjait 20 fillérért árusítja az Országos Bizottság, (Budapest, képviselőház.)

Az „Ugarimadás” szerzőinek ünneplése.

(Saját tudósítónktól.) Éjfélhez járt már közel az idő, amikor az Ugarimadás szerzőinek tiszteletére a Baross-étteremben rendezett társasvácsora kezdetét vette. A hangulat pillanatilig sem volt fészkes, de ez nem is csoda, mert dr. Szalay főkapitányt lehet ugyan kimért módon, a spanyol etikeit összes szabályainak pontos betartásával ünnepelni, de Szalay Józsefet az írókat csak egyszerűen, kedvesen, barátságos üléssel, forró kézszorítással, úgy, a hogy az a szív mélyéből, őszintén, magyarosan felfakad.

Amikor a két ünnepelt szerző a terembe lépett, szünni nem akaró taps és éljenzés fogadta őket. A társaság kisebb csoportokra oszlott, minden zugban arról a nagy sikeréről beszéltek, amelyben Szalay József és Cserzy Mihály darabjának része volt. Közel százötvenen jelentek meg a társasvácsorán, ott volt Szeged társalmának színe-java, ott volt a rendőrtisztviselői kar teljes számban, az Ugarimadás szerzői is megjelentek, ott volt mindenki, aki tehette, a város tanácsa azonban akadályozva volt a megjelenésben.

Vácsora közben megindult a beszélgetés, bárki, bármiről kezdett beszélni, a vége mindig Ugarimadás... Szalay... Cserzy... kitűnő... taps... koszorú... lett.

Dr. Balassa Ármin éljenzésektől meg-megszakított beszédében meleg hangon üdvözölte a társaság szerzőit rendkívüli sikerük alkalmából.

Móra Ferenc a szegedi sajtó nevében megkapóan bájos szavakban tolmácsolta az írók és hírlapírók szeretetét és örömét afölött, hogy két ilyen kiváló kollégájuk van.

Vége-hossza nem volt az ünnepeltetésnek, a szónokok egymást igyekeztek túlszárnyalni abban, hogy melyikük örvend jobban azon, hogy az Ugarimadás olyan szép sikerrel adták elő a szegedi színházban. Olyan sikerrel, a milyenre szegedi író darabjával kapcsolatban még alig volt példa a szegedi színpadon.

Tömörkény István régi írói emlékeiből utalt fel néhány derűs epizódot, majd eredeti magyaros modorában jelentette be a családokhoz, akik Szalay Józsefet és Cserzy Mihályt ezen a szép estén ünnepelték.

Dr. Somogyi Szilveszter polgármester, dr. Gaál Endre kultúratanácsos, özvegy Engel Lajosné és még számosan levélben üdvözölték a szerzőket.

Az üdvözlő beszédekre Cserzy Mihály,

majd Szalay József válaszolt, kedves egyszerűséggel mondtak köszönetet mindenkinek, mindenért, holott csak őket illeti köszönet azért az élvezetes, kellemes estéért, amelyet mindnyájunknak szerzett.

— A bo'gár király a német főhadiszálláson

A német és a bolgár uralkodónak a német főhadiszálláson való találkozása alkalmából a főhivatalos Nordd. Allg. Ztg. a következőket írja:

— Németország császára és Bulgária cárja tegnap történelmi jelentőségű szavakat váltottak a német főhadiszálláson. Ez az uralkodói találkozás még jobban kidomborítja azt, hogy a szerbiai energikus előfenyomulás milyen jelentős szakaszt jelent a világháborúnak. E hadjárat eredményeit ellenségeinknek semmiféle erőfeszítése nem teheti immár semmivé. Ezek az eredmények véglegesek és épen ezért immár történelmi jelentőségűek. Ez hangzik a két uralkodó pohárköszöntőjéből is az egész világ felé. És ebben nem kis része van Bulgária uralkodójának, aki tántoríthatatlan biztossággal lépett arra az utra, mely népének fényes és dicsőséges jövőt biztosít. Ezzel Ferdinánd cár örök időre biztosította a maga részére népének halálját. És hogy Németország uralkodójával egyetemben csak örömmel fogja látni Bulgária fejlődését és boldogulását, annak legjobb bizonyossága a tegnapi találkozás.

— Felmentő ítélet a sándorfalvai malomtűz ügyében.

Pénteken délben tizenkét órakor hirdette ki Ringhoffer tanácselnök a tábla ítéletét a sándorfalvai malomtűz ügyében. Az ítéletkihirdetésre megjelentek a védők: dr. Balassa Ármin és dr. Gróf Árpád ügyvédek. A vádhatóságot dr. Harsányi Elemér vezető ügyész képviselte. Járossy Sándor már jóval tizenkét óra előtt megjelent a teremben, idegesen nézegette az óráját és mikor a csengő megszólalt, szinte megkönnyebbültén sóhajtott fel. Most már mindegy volt a meghurcolt embernek. Mikor az elnök kihirdette az ítéletet és közölte, hogy a tábla nem találta Járossy Sándort és Dékány Marit bűnösöknek, Járossy hangosan felzokogott. Az ítélet indokolása alatt sem bírta türtőztetni magát és csöndesen törülgette a szemét. Az indokolás kiterjeszkedik a legaprólékosabb részletekre, kimutatja, hogy Dékány Mari szerelmi bosszúból akarta magával rántani Járossyt, mert nem akart elválni a feleségétől, hogy őt elvegye. Később tizenkoronát követelt Járossytól és mikor ezt a követelését sem teljesítette, feljelentette Járossyt. Saját magát csak azért vádolta meg, hogy Járossy bűnösségét valószínűbbé tegye. A malomtűz után a csendőrség vizsgálatot tartott és megállapította, hogy a padláson felhalmozott nedves és fulladt lucerna fogott tüzet, nem valószínű tehát, hogy a tüzet gyújtogatás okozta. Dr. Harsányi ügyész mindkét vádlott felmentése miatt semmiségi panaszt jelentett be, mert szerinte a tábla tévesen vont le a megállapított tényekből azt a következtetést, hogy a bűncselekmény nincsen bizonyítva.

— Dreyfus semleges földön. Zürichből

írják: A Zürichi-tó mentén sokszor halad el mostanában egy meglehetősen magas, már kisé meghajlott öreges ur. Az arcán számtalan ránc meg szöglet. Világosan látható, hogy arca valamikor sokkal teltebb volt. És mert aztán

hirtelen lesoványodott, vált olyan ráncossá és szögletesé ez az arc. Az ur, aki itt a déli nap-sütést és a hegyi levegőt élvezi, még nemrég a világ nevezetességei közé tartozott. Most azonban rendkívül csöndesnek és visszavonultnak, csaknem félénknak látszik. Dreyfus kapitány ő, aki a háború alatt megtelepedett Zürichben és itt mint magánzó tölti napjait. Sohasem jár egyedül, mindig valamelyik fia vagy leánya kíséretében jelenik meg. Magatartásában már mincs semmi katonás, fáradt embernek látszik. Emlékszem rá, mikor egyszer Párisban egy gyermekkórház felavatásánál előttem állt — írja a tudósító — azt mondták róla honfitársai:

— Csodálatos, hogy a legnagyobb fájdalmat szenvedte át, ami az embert a világon érheti és meg sem látszik rajta. Vagy óriási testi és lelki erővel rendelkezik, vagy pedig hideg és érzéketlen ember.

Azóta pedig alig telt el tíz esztendő és Dreyfus, az egykori kapitány ma gyámoltalan, öreg ur. Már nem mer egyedül járni az utcán. Önként választotta a számkivetést és megelégszik azzal, hogy magánzó. Lezárta a múltját és pontot tett utána. Mekkorát fordult azóta a világ?!

— Ahol nem tudnak zsemlye nélkül élni.

Nagyszalonta nevezetes városa, énekelte a bihari szabadhajdúfészekről Arany János. Most megint nevezetessé vált a csonkatornyu mezőváros. A szabadhajdúk ivadéka nagy, komoly instanciát intéztek a miniszterhez, hogy engedné meg nekik a zsemlye és kifli sütését, mert ők bizony nem tudnak élni zsemlye és kifli nélkül. Mégis csak jó világ lehet arrafelé Biharországban, ha az embereknek még ebben a cudar, háborús időben sincs külön gondjuk, mint a kifli meg a zsemlye. A miniszter persze elutasította a kérvényt, mondván, hogy nem tehet kivételt senkivel. És a szegény szalontaiak ilyen körülmények között kénytelenek továbbra is fehér kalácsot enni.

— Adományok. Back Bernát Fiai szegedi gőzmalma ötven koronát küldött hozzánk azzal a rendeltetéssel, hogy Cserzy Mihály és Szalay József színdarabjának bemutatója alkalmából a nekik átnyújtandó babérkoszorú megváltása címén a rokkant katonák segélyalapja javára továbbítsuk. Bizton hiszünk — írja a cég — hogy az adományozott összegnek jótékony célra való felhasználása az ünneplendő urak intenciójának leginkább megfelel. — A szegedi borbély és fodrász-ipari szakosztály február 6-án tartott ülésén elhatározta, hogy az Ugarimadás előadása alkalmából nagyrabecsülésüket és tiszteletüket oly módon kívánják kifejezésre juttatni, hogy a szakosztály a neves író részére emléktárgyra megszavazott 40 koronát egy orosz fogságban levő kartársuk, Schmelezer Péter három gyermekének — akik az anyja váratlan elhalálása folytán gondviselő nélkül maradtak, — segélyezésére fordítják.

— Fejérvármegye feldult tűzhelyeinkért.

Fejérvármegye törvényhatósági bizottsága egyhangú lelkesedéssel elhatározta, hogy az oroszoldali felvidéki falvak újrakezépítésére 1916, 17, 18. és 19. években, tehát négy esztendőn keresztül egy százalékos pótdótot vet ki. A vármegye határozata az indokolásban ezt az adományt végeredmény szerint körülbelül 100.000 koronára becsüli és annak az óhajának ad kifejezést, hogy azt az összeget egy „Fejérfalva” nevű község felépítésére fordítsák.

— A püspök betörői. A pécsi rendőrség táviratilag értesítette a szegedi rendőrséget, hogy február kilencedikén betörők jártak gróf Zichy Gyula megyéspüspök lakásán, ahonnan háromezer korona értékű ezüst evőeszközt elloptak. A szegedi rendőrség is nyomozást indított a tettesek kézrekerítésére.